

dichtbij

Versijnt 4 keer per jaar
maa - jun - okt - dec
11de jaargang

OKTOBER 2020 #52

VANESSA VERHEYEN

**Onvoorwaardelijk
groeikansen
geven is typisch
Broeders van Liefde**

► **(DIGITALE)
BEREIKBAARHEID**
Hoe goed is jouw
werk-privébalans?

WIN!!!
3 PLAIDS VAN CLARYSSE

TheOffSwitch®

Wees even volledig onbereikbaar...

Switch on the off switch

Heb je genoeg van alle dringende vragen die op je afkomen? Wil je je hoofd leegmaken via een digitale detox? Ontdek de ultraveilige microchip-implantaat van TheOffSwitch® die u in een wip via vliegtuigmodus deconnecteert van uw werkomgeving. Veilig, discreet en wetenschappelijk onderbouwd. Lees er alles over in het dossier over (digitale) bereikbaarheid op pg. 15.

WIE IS? KATHY DE SCHINCKEL

- ▶ Kathy (40) werkt als pedagogisch begeleider buitengewoon onderwijs.
- ▶ Ze heeft 1 dochter Fien en woont in Kruisem.
- ▶ Ze houdt van bakken en geniet graag van een goed boek of een spannende film.

KOEN VAN CANEGEM

- ▶ Koen (50) woont in Gent en werkt als pedagogisch begeleider buitengewoon onderwijs en als stafmedewerker buitengewoon onderwijs.
- ▶ Samen met zijn vrouw Cathérine heeft hij twee dochters en één zoon.
- ▶ Hij houdt van lezen en plant graag mooie reizen, die hij daarna met veel plezier beleeft.

BUITENGEWONE OPDRACHT? WIJ GELOVEN ERIN!

We zitten op een technologisch hoogtepunt. We communiceren razendsnel. We maken van onze aardbol een dorp. Doorheen dit dorp reizen we aan een duizelingwekkende snelheid. We verspreiden een massa data die permanent via een onzichtbaar wereldwijd web rondvliegt en gebruiken een overdaad aan (a)sociale media die ons allen “verbinden”. Alles lijkt normaal. Tot een microscopisch kleine leefvorm onze manier van leven en werken helemaal door elkaar gooit. Te midden van dat alles leven en leren onze meisjes en jongens, leerlingen uit het buitengewoon onderwijs. Zij zijn voor ons de kern van onze missie en ons dagelijks engagement. Zoals steeds zien we binnen onze sector fantastische dingen gebeuren. Leerlingen, ouders, leerkrachten, paramedici, ondersteuners, directies, het beleids-team: met z’n allen getuigen we van een buitengewone weerbaarheid en flexibiliteit. Samen engageren we ons om – bliksemsnel – het ‘nieuwe normaal’ vorm te geven. We streven er dagelijks naar om, op allerlei innovatieve en creatieve manieren, onze leerlingen en elkaar nabij te zijn. We (re)organiseren een onderwijsaanbod op maat van de leerling waarbij we ouders en begeleiders, nog sterker dan voorheen, betrekken bij het leerproces.

Als begeleidingsteam zijn we een rader-tje in het geheel. Met één vingervinger werd onze agenda onderuit gehaald door de coronamaatregelen. Op organische wijze groeit echter een andere manier van werken. Nog meer dan anders is samenwerking doorslaggevend om niet onderuit te gaan. Verbinding is cruciaal, afstemming noodzakelijk, informatiedeling een must. Onze taakverdeling wordt aangepast, ons werk krijgt gedeeltelijk een andere invulling en we gaan even wat minder de baan op. Preventie en veiligheid zijn speerpunten, naast de lopende trajecten moeten nu ook draaiboeken en regelgeving op de voet opgevolgd worden. Begrippen als afstandslernen vragen concretisering en expertisedeling is hierbij een absolute meerwaarde. Omdat dit heel veel vraagt van alle medewerkers blijft ‘zorg dragen voor elkaar’ een basishouding. Meer dan ooit zijn we ons bewust van waar we voor staan en wat we willen bereiken. Het is een hobbelige en intense route met heel wat hindernissen. De eindmeet is nog niet in zicht. Kwaliteitsvol balanceren tussen afstand, verbinding, kleurcodes en onze kernopdracht is een uitdaging. We kijken hoopvol naar de toekomst want wij geloven: unieke leerlingen en geëngageerde schoolteams maken samen een buitengewone opdracht waar.

COLOFON

Dichtbij is een uitgave van de Groep Broeders van Liefde. Broeders van Liefde is een organisatie die de begeleiding en de verzorging opneemt voor kinderen, jongeren en volwassenen in de sectoren onderwijs, verzorgingsinstellingen (geestelijke gezondheidszorg en ouderenzorg), sociale economie, welzijn (orthopedagogische zorg en kinderdagverblijven) en buitengewoon onderwijs. **Redactieraad:** Veerle Frissen, Jan Decoene, Mattias Devriendt, Filip Erkens, Raf Missorten, Nikkie Steyaert | **Hoofdredacteur:** Veerle Frissen | **Verantwoordelijke uitgever:** Koen Oosterlinck - Stropstraat 119 - 9000 Gent | **Abonnement:** Dichtbij verschijnt 4 keer per jaar en is gratis voor alle medewerkers van de Broeders van Liefde. Wil je een abonnement? Neem dan contact op met het redactiesecretariaat. Oplage: 13.300 ex. | **Redactiesecretariaat:** Veerle Frissen, Stropstraat 119, B-9000 Gent T 09 241 45 45, veerle.frissen@broedersvanliefde.be | **Vormgeving:** Filip Erkens | **Druk:** Perka

🌐 www.dichtbijmagazine.be | www.facebook.com/dichtbijmagazine

Zuidactie

'FUERZA, MAMA' HERVAT IN 2021

De Zuidactie 2020 van de groep Broeders van Liefde werd bruto doorkruist door de coronacrisis. De actie werd bijna overal onhold gezet voor ze echt van start kon gaan. In 2021 zal daarom binnen de Groep dezelfde actie als Zuidactie worden herhaald, om de oorspronkelijke en vooral noodzakelijke doelstellingen in het project voor straatkinderen in Nicaragua waar te maken. Ook de hoofdrolspelers in de Zuidactiecampagne 'Fuerza, Mama' ontsnapten helaas niet aan de coronapandemie. De vader van Claudia (die model stond voor het campagnebeeld) werd ernstig ziek en overleed een paar dagen later aan een longaandoening, zo goed als zeker veroorzaakt door COVID-19. Zoals Claudia het opmerkte in het vorige nummer van Dichtbij: "We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Wij links en jullie rechts van de oceaan. We moeten er samen door." We wensen het gezin veel sterkte toe. **db**

Benjamin Nyssen | Fracarita Belgium

RECHTZETTING | In het juninummer van Dichtbij (2020-2) is er een fout geslopen in de memoriam van br. Gaston Briers op pagina 14. De school waar br. Gaston Briers les gaf ging over naar de normaalschool in De Deynestraat te Zwijnaarde, het huidige Sint-Paulus.

Oude caravan

OMGETOVERD TOT RUSTCARAVAN

Buitengewoon basisonderwijs Sint-Idesbald in Roeselare

Sinds enkele jaren is het BuBa0 Sint-Idesbald bezig met het herindelen van de speelplaats. Twee jaar geleden startte het proces om een grijze speelzone te herwaarderen naar een groene speeltuin, met behulp van 'Pimp Je Speelplaats'. "Momenteel beschikken we over drie zones: de voetbalzone, de fietszone en de avonturen/natuurzone", verduidelijkt Klaas Bruggeman, maatschappelijk werker op BuBa0 Sint-Idesbald. "Ideaal voor onze leerlingen die aan actief spel willen doen. We vonden het echter belangrijk dat de leerlingen ook de mogelijkheid kregen om rustig te spelen. Via een collega konden we een oude caravan op de kop tikken. We dienden een sponsordossier in bij 'een hart voor West-Vlaanderen' en met hun financiële hulp konden we de caravan ombouwen naar een gezellig lees/tekenplaatsje. Maar naast het financiële was er ook nog de praktische kant; hiervoor klopten we aan bij onze BuSO afdeling. Twee laatstejaarsleerlingen maakten van onze rustcaravan hun jaarproject. Ondertussen is de caravan een half jaar in gebruik en wordt ze ten volle benut." **db**

Klaas Bruggeman

TERUG NAAR SCHOOL MET KLEURCODE GEEL

We blijven digitale vaardigheid en zelfredzaamheid bij onze leerlingen trainen. Ze volgen 4 volle dagen les op school en leren een halve dag online, ook al is dat niet verplicht. Door afstandsonderwijs te verankeren kunnen we meer lokalen inzetten voor essentiële contactlessen.

YVAN LEMMENS | Algemeen directeur, Technisch Heilig-Hartinstituut, Tessenderlo in onderwijsmagazine Klasse over de start van het nieuwe schooljaar in coronatijden.

Buitenbeenpop

📍 Dagcentrum 't Brugske in Leopoldsburg

Heb jij al gehoord van Buitenbeenpop? Het is een jaarlijks openluchtfestival aangepast aan de specifieke behoeften en wensen van personen met een handicap. Eind augustus zou de 21ste editie plaatsvinden, maar corona stak daar een stokje tussen. Het festival werd wel live uitgezonden op TV Limburg en dat bracht de medewerkers van het dagcentrum 't Brugske in Leopoldsburg (OC Sint-Ferdinand) op een idee. Ronny Winters, begeleider: "Onze cliënten kijken elk jaar uit naar Buitenbeenpop, ze wilden het dan ook voor geen geld missen. We wilden hen een zo reëel mogelijke festivalervaring aanbieden, maar dan wel met

de nodige veiligheidsmaatregelen en in hun bubbel. Het dagcentrum werd omgetoverd tot een tropische locatie: bloemen op tafel, palmbomen aan het plafond, opblaaszetels om te chillen en een grote fotokader om een blijvende herinnering te maken. We zorgden voor festivalbandjes, een leuke goodiebag, snacks en een toog (inclusief mocktails!). De bewoners konden het festival volgen op een groot scherm met 2 grote boxen, voor optimaal geluidsniveau. Het was niet in de wei, maar er werd even hard gedanst en gefeest, gezwaaid naar de artiesten via 'Zoom' en vooral genoten. Missie geslaagd!" **db**

📄 dienst communicatie | 📍 dagcentrum 't Brugske

Nieuw internaat 'De Huizen'

ZET IN OP DUURZAAMHEID

📍 Orthopedagogisch centrum Sint-Idesbald, campus De Zilten in Roeselare

Het nieuwe schooljaar startte op OC Sint-Idesbald met de opening van een nieuwbouw bestaande uit zes huizen met plaats voor zestig kinderen, jongeren en jongvolwassenen. Ze vervangen gedeeltelijk en geleidelijk aan de oude paviljoenen die niet langer aangepast waren aan de noden van kinderen en jongeren. 'De Huizen' bestaat uit 6 afzonderlijke huizen met elk een eigen tuin en een gemeenschappelijke woonkamer. Elke jongere heeft zijn eigen kamer en sanitaire ruimte. "In de ontwerpfase raadpleegden we de jongerenraad en onze medewerkers", zegt directeur minderjarigenwerking Sigrid Pollentier. "Ook de eigen technische diensten van het buitengewoon secundair onderwijs werkten mee aan het project. We zetten in op een huiselijke sfeer in combinatie met duurzaamheid. Zo installeerden we zonnepanelen op de daken en zijn de huizen aangesloten op het warmtenet van Roeselare." In een volgende fase zal ook de omgeving een groen en milieuvriendelijk karakter krijgen. **db**

📄 dienst communicatie
Margot Wybo

DE KRINGSHOP

In 2016 richtte De Kringwinkel Hageland als eerste Kringwinkel in Vlaanderen een webshop op. Ondertussen is deze webshop www.kringshop.be uitgegroeid tot een multi-webshop waar maar liefst 6 Kringwinkels in Vlaanderen aan deelnemen: sinds 22 mei ook De Kringwinkel De Cirkel (een entiteit onder vzw De Enter). Op zoek naar leuke spulletjes? Neem zeker een kijkje!

Voormalig ortho-agogisch centrum Broeder Ebergiste koos voor een nieuwe, kortere naam: Ebergiste. Daar hoort ook een nieuw logo en een nieuwe baseline bij: 'samen gewoon, samen bijzonder'. "De cliënt staat centraal en onze zorg kenmerkt zich door 'gewoon als het kan en zo bijzonder als het nodig is'", aldus medewerker communicatie Stéphanie Lucidarme. Lees meer over de betekenis op de eveneens gloednieuwe website: www.ebergiste.be

DOMEIN MENAS BEHAALT GREEN KEY LABEL

Green Key is een internationaal ecolabel voor toerisme en vrijetijdsbesteding. Met steun van Toerisme Meetjesland stapte Domein Menas mee in het project om deze Green Key te bekommen", legt Filip D'hooghe, coördinator van Menas, uit. "Green Key is een wereldwijd ecolabel dat op vijf continenten en in 57 landen vertegenwoordigd is, van België tot Zuid-Afrika. Bijna 3000 locaties hebben het label behaald. Green Key is het eerste kwaliteitslabel dat duurzaam reizen, vergaderen en ontspannen in de verf zet."

① Oudercontact @ home

Secundaire school Benedictuspoort, campus Ledeborg organiseerde in juni voor het eerst een online oudercontact. Alhoewel offline contact steeds de voorkeur heeft, was het een geslaagd experiment en helemaal in de lijn van de visie van de school die inzet op een open verstandhouding tussen de school, de ouders en de leerlingen.

② Still magazine op Facebook

Still magazine, het halfjaarlijks magazine van Stiltedomein Menas van Broeders van Liefde, heeft nu ook een plekje op Facebook. Volg de pagina om tussen twee nummers door in contact te blijven en aanvullende content te ontdekken.

 [www.facebook.com/
stillmagazine.be](https://www.facebook.com/stillmagazine.be)

De Facebookpagina van Dichtbij vind je door te zoeken op 'dichtbijmagazine'.

1100

1 september was voor Sint-Laurens secundair onderwijs in Zelzate en Wachtebeke een hele bijzondere dag. Het nieuwe schooljaar werd afgetrapt met meer dan 1100 leerlingen, een absoluut record en het bewijs dat de school in de lift zit. De stijging van het aantal leerlingen bevindt zich voornamelijk bij de eerstejaarsstudenten. De school hoopt zo snel mogelijk te starten met de bouw van een nieuw schoolgebouw in Zelzate.

Openluchtlessen

IN BASISCHOOL KRISTUS KONING IN BRECHT

Sinds 1 september ging basisschool Kristus Koning in Brecht van start met lessen in de openlucht. Er kwamen nieuwe ramen en deuren die uitgeven op een groot centraal terras. Deze aanpassing kwam er op initiatief van Iwan Suply, verantwoordelijke voor de logistiek, die zelf vaak op deze manier les heeft gegeven. Helaas was het toen niet zo praktisch. Alle stoelen en banken moesten immers door het raam naar buiten getild worden. "Door corona en de nood aan goede ventilatie is alles in een stroomversnelling geraakt", licht algemeen directeur Vanessa Van Loo toe. Zo keert de school eigenlijk terug naar de oorsprong. "In het prille begin van de school hadden de klassen schuiframen die uitgaven op het terras voor openluchtlessen. Die zijn in 1974 vervangen door ramen met muren, wegens te storend. Vandaag past het echter opnieuw in de onderwijsfilosofie van het buitengewoon onderwijs die gekenmerkt wordt door binnenklasdifferentiatie en actief leren. De extra ruimte die vrijkomt door de terrassen te gebruiken komt daarbij goed van pas", aldus Vanessa. **db**

 dienst communicatie | Sabine Leroy

Project E-way

NIEUWE E-FACTURATIE

Vanaf 1 april 2019 zijn alle overheden verplicht elektronische facturen te aanvaarden wanneer deze worden verstuurd door hun leveranciers. "Aangezien Broeders van Liefde een aanbestedende overheid is, geldt deze verplichting ook voor facturen die gericht zijn aan onze ziekenhuizen, scholen en voorzieningen. Op termijn zullen meer en meer leveranciers ons elektronische facturen toesturen en zijn wij ook verplicht om de factuur op die wijze te ontvangen", verklaart Kathleen Van den Abbeele, diensthoofd van de Financieel Economische Dienst op de Centrale Diensten Broeders van Liefde. E-facturatie is een grote stap in digitalisering én in duurzaam ondernemen. Er moeten namelijk geen facturen meer afgedrukt worden of per post (of mail) verzonden worden. Maar er zijn nog tal van andere voordelen: minder administratieve lasten, efficiënter werken en een snellere verwerking en betaling van facturen. Ook ben je zeker dat je factuur voldoet aan de wettelijk gestelde eisen. E-facturatie is ten slotte ook kostenbesparend en gaat gepaard met een beter beheer van facturen en een automatisering en optimalisering van financiële processen. **db**

E-facturatie, wablieft? E-facturatie of e-invoicing is niet zomaar een PDF verzenden of ontvangen! Het is een digitale factuur in XML-formaat, die op een veilige manier elektronisch aangemaakt, verzonden en ontvangen wordt.

 dienst communicatie

ANDERS BEKEKEN
AD

Dirk Houvenaeghel

CACTUS- VERZAMELAAR

Mijn interesse in cactussen ontstond al op jonge leeftijd. Mijn oma verzamelde ze in haar veranda en ook mijn moeder stelde ze trots tentoon op de vensterbank. Rond mijn 24ste heb ik me aangesloten bij een cactusclub, dan is de bal echt aan het rollen gegaan. Vandaag spendeer ik in de zomer ongeveer 2 uur per dag aan het verzorgen en kweken van mijn collectie van om en bij 1000 cactussen. In de winter vragen ze minder werk en hou ik me meer bezig met het vertalen van artikels over cactussen voor een Duits tijdschrift en doe ik wat vaker onderzoekwerk.

Mensen die zeggen dat cactussen weinig zorg en tijd vergen, weten duidelijk niet wat een cactus is. Elke cactus vraagt een andere aanpak: je moet zorgen voor de juiste hoeveelheid water, voldoende licht en je moet ze ook regelmatig verpoten. Veel mensen weten dit niet, maar een cactus kan ook bloemen krijgen. Het is de combinatie van de ruwheid van de plant en het delicate van zijn bloemen die mij zo fascineert. Maar het verkrijgen van die bloemen is een

grote uitdaging. Dat lukt alleen met hopen geduld, veel inspanningen en de juiste zorg. Bij de melocactus, mijn favoriet, moet je daar ongeveer 7 jaar op wachten. Maar wanneer de bloemen uiteindelijk tevoorschijn komen, is dat een magisch moment! **Wanneer een cactus sterft, is dat voor mij wel even slikken.** Sommige cactussen heb ik reeds 30 of 40 jaar in mijn bezit, het raakt me dan ook als ze sterven van ouderdom. Ook wanneer ik er niet in slaag een bepaalde cactus te kweken of wanneer mijn cactussen ziek worden, is dat frustrerend. Maar dat weegt niet op tegen het geluk dat ik voel wanneer het wel lukt.

WIE IS? DIRK HOUVENAEGHEL?

- ▶ Dirk (55) werkt al 30 jaar als leef-groepbegeleider bij OC Sint-Idesbald in Roeselare.
- ▶ Hij is getrouwd met Veronique en heeft 3 kinderen: Brecht, Tijs en Heleen.
- ▶ Naast zijn fascinatie voor cactussen houdt hij van pottendraaien.

Cactussen kweken en verzamelen, is een heel sociale hobby. Ik ga naar ruilbeurzen, congressen, clubbijeenkomsten,... Ik heb contact met mensen over de hele wereld. Je leert het meeste van elkaar. Zo wisselen we foto's en tips uit, sturen we elkaar zaadjes op, en doen we af en toe mee aan wedstrijden. Voor corona gingen we ook regelmatig eens op 'opendeurdagen' bij andere cactuskwekers. Jammer genoeg heerst er soms ook jaloezie. Het gebeurt wel eens dat een mooie cactus spoorloos verdwijnt na een opendeurdag... Maar over het algemeen is er een hele fijn sfeer.

Mijn grote droom is om ooit naar Uruguay te gaan om de notocactus te bewonderen in zijn natuurlijke habitat. Terwijl ik weg ben, kan ik alleszins gerust zijn dat mijn verzameling thuis in goede handen is. Mijn kinderen zijn opgegroeid met mijn liefde voor cactussen en ook mijn vrouw springt vaak in wanneer ik avonddienst heb. Ik heb mijn passie een beetje kunnen doorgeven, al is mijn familie zeker niet zo fanatiek als ik (*lacht*).

VS VASTE STEK

Lizzie Skinner

IK ZIE EEN HINDERNIS ALS EEN KANS OM TE LEREN

Het duurde even voor we Lizzie te pakken kregen. Ze was enkele weken buiten strijd wegens een medische ingreep, maar in de eerste week van september vonden we het verlossende antwoord in de mailbox van Dichtbij. “Ben ik nog op tijd? Ik wil heel graag het interview doen.” Een week later is het zover, we plaatsen ons op een zonnige nazomernamiddag achter ons computerscherm en voerden een gesprek waarvan we het enthousiasme tot in het thuishok konden voelen.

“Echt, ik hou van mijn job.”

Lizzie Skinner werkt sinds 2010 als zorgkundige in psychiatrisch verzorgingstehuis De Liereman in Oud-Turnhout, verscholen in het Kempisch groen en gelegen tegen het gelijknamige natuurgebied. PVT De Liereman heeft 2 afdelingen: De Lier en De Luit, met in totaal 63 bewoners. Een team van 13 medewerkers, waaronder zorgkundigen, verpleegkundigen en ergotherapeuten, begeleiden er volwassenen en ouderen met een psychische kwetsbaarheid. Lizzie werkt op afdeling De Luit, waar er 32 bewoners verblijven. “Onze jongste bewoner is 50 jaar en de oudste is 83, allen met een diverse psychiatrische achtergrond. Het zijn mensen die niet zelfstandig kunnen wonen en veel ondersteuning nodig hebben.”

VN

Lizzie is zorgkundige met hart en ziel, maar het duurde even voor ze voor deze richting koos. “Ik ben geboren in Liberia, aan de westkust van Afrika. Daar groeide ik op en studeerde ik sociologie.” Lizzie startte haar carrière bij de Verenigde Naties waar ze voornamelijk vrouwen hielp om hun leven terug op te starten na de burgeroorlog in Liberia in 1989 en ze begeleidde in het oprichten van een zaak of het vinden van een job. In opdracht van de VN startte ze daarna soortgelijke projecten op in Ghana, Ivoorkust,

Tanzania en Sierra Leone. “In totaal werkte ik bijna 13 jaar voor de VN tot ik besloot om naar Nederland te trekken. Daar behaalde ik een master in de economie aan de universiteit van Maastricht.” Toen ze naar België verhuisde, startte ze met een opleiding als zorgkundige. “In het Nederlands, dat was mijn voorwaarde. Ik wou absoluut de taal machtig worden.” Ze werkte een tijdje in een woonzorgcentrum, maar kwam via een collega in contact met PVT De Liereman. “Ik wist onmiddellijk dat ik deze job wilde doen. Werken in een woonzorgcentrum gaf me te weinig voldoening. In het PVT krijg ik te maken met mensen met heel verschillende achtergronden en word ik uitgedaagd om oplossingen op maat te bedenken.” Toch een serieuze carrièreswitch? “Ja, beaamt Lizzie, maar in essentie doe ik hetzelfde als voorheen: ik zorg voor mensen. Dat is wat mij het meeste ligt. Graag zou ik ook nog verpleegkunde bijstuderen, maar dat is moeilijk te combineren met mijn job en gezin.”

Vindingrijkheid

We vragen Lizzie of ze ons even wil meenemen doorheen een doorsnee dag in het PVT. “Ik werk in verschillende shiften, dus soms start ik vroeg, soms in de namiddag en af en toe heb ik nachtdienst. Op dagen dat ik ’s ochtends arriveer, start ik de dag met het wakker

WIE IS? **LIZZIE SKINNER**

- ▶ Lizzie is geboren in Liberia en kwam 15 jaar geleden naar België.
- ▶ Ze woont in Turnhout, op fietsafstand van haar werk.
- ▶ Lizzie is getrouwd en heeft 3 tieners: 2 jongens en 1 meisje.
- ▶ Haar favoriete schrijvers zijn Robert Ludlum en John Grisham; ze leest het liefst thrillers.
- ▶ Lizzie is fan van alle soorten muziek en danst en zingt graag.
- ▶ Ze houdt van kleurrijke kledij en is een echte ochtendmens.

Maakte ik een carrièreswitch?
Ja, maar in essentie doe ik
hetzelfde als voorheen: ik zorg
voor mensen. Dat is wat mij
het meeste ligt

maken van de bewoners. Ik spoor ze aan om te gaan douchen en aan te sluiten bij het ontbijt. Erna verzorg ik de mensen die hulp nodig hebben bij het wassen. De rest van de dag bestaat eigenlijk voornamelijk uit het organiseren van verschillende activiteiten en de bewoners in die activiteiten begeleiden. We gaan op uitstap, koken samen of fietsen of wandelen in het natuurgebied. Soms ga ik mee met hen winkelen of op familiebezoek. Verder begeleid ik de kookgroep die meestal bestaat uit 5 of 6 mensen. Ik kijk naar iedereen persoonlijk om te zien wat hun wensen en interesses zijn en moet soms heel creatief uit de hoek komen om iets te vinden wat bij een specifieke bewoner past. Iedereen kunnen motiveren, vind ik heel belangrijk.”

De bewoners gaan zich niet aanpassen aan ons, wij moeten elke dag opnieuw een manier verzinnen om iedereen te motiveren

Virus

Creativiteit kwam eveneens goed van pas tijdens de coronaperiode. “We moesten voornamelijk activiteiten op de campus organiseren. Gelukkig hadden we een mooie lente en zomer en konden we veel naar buiten, binnen de grenzen van het domein. We hebben een grote tuin en sommige bewoners hielpen met het moestuinieren. We speelden veel gezelschapsspelletjes en maakten wandelingen. De bewoners mochten voor een lange periode geen (binnenshuis) bezoek ontvangen. Voor diegenen die veel bezoek gewend zijn, was het een grote aanpassing. Dat het plots niet meer mocht, konden ze moeilijk begrijpen. Voor enkele bewoners bedachten we wel een alternatief. Familie arriveerde op de parking waar we een stoel installeerden voor de bewoners. Zo konden ze vanuit de auto en vanop afstand toch even babbelen. Sommige familieleden legden lange afstanden af voor een bezoekje. Het was behelpen, maar ik was blij dat we toch dat konden doen voor de bewoners en de familie.”

Plat préféré

Gelukkig bleven de activiteiten een constante. “Het liefst begeleid ik de kookgroepen. Ik ben zelf een hobbykok en maak graag gerechten klaar uit verschillende landen, dus niet enkel Belgische kost. Tijdens het koken,

kom ik ook gemakkelijker tot informele gesprekken met de bewoners. Dat is ten slotte wat ik zo tof vind aan deze job; werken met mensen, oplossingen bedenken en er praktisch mee aan de slag gaan. Ook de variatie aan psychiatrische achtergronden en hoe de aanpak telkens verschilt, spreekt me enorm aan. Elke dag is anders. De bewoners gaan zich niet aanpassen aan ons, wij moeten elke dag opnieuw een manier verzinnen om iedereen te motiveren. Echt waar, ik hou van mijn job. Na 10 jaar ben ik het zeker nog niet moe.”

Loslaten

Of er aspecten aan de job zijn die wat moeilijker lopen, willen we graag weten. “Hmmm...”, denkt Lizzie luidop na. “Af en toe vind ik bij iemand geen aansluiting. Sommige psychische kwetsbaarheden zijn moeilijk om mee om te gaan. Maar ik zie een hindernis als een kans om te leren. Op zulke momenten stel ik veel vragen aan mijn collega’s. Met problemen kan ik altijd bij hen terecht. Ik voelde vanaf het begin een klik en weet aan wie ik wat kan vragen.

Voor het overige kan ik de job heel gemakkelijk loslaten. Als ik thuis ben, denk ik niet langer aan het werk. Het zit niet in mijn karakter om dingen mee te nemen naar huis. Dat is een groot voordeel. Soms zijn er wel zaken die door mijn hoofd blijven

spoken, zoals wanneer een bewoner ziek of stervende is. Dan bel ik even naar een collega om te vragen hoe het gaat met die persoon.”

Stagiairs

Opeens schiet het Lizzie te binnen dat ze nog een aspect van haar job is vergeten te belichten. “Ik ben verantwoordelijk voor de buitenlandse studenten verpleegkunde die hier 1 keer per jaar komen meehelpen. Ze komen uit heel Europa, van Finland tot Spanje, en studeren aan de verplegingsschool in Turnhout. Diegenen die geïnteresseerd zijn in psychiatrie kunnen op het PVT een dag meevolgen. Ik geef ze een rondleiding op de werkvloer en leg uit hoe de psychiatrie in België werkt en wat de rol is van een PVT.”

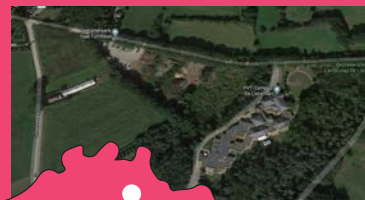
Engagement

Ook buiten haar job behoudt Lizzie haar engagement. “Ik zit in het secretariaat van mijn lokale kerkgroep in Turnhout en help met het organiseren van evenementen zoals concerten, barbecues, etc.” Verder bouwt ze een ‘community center’ uit in haar thuisland die kinderen uit de lagere school ondersteunt via huiswerkbegeleiding. “Ik houd contact met enkele leerkrachten die deze begeleiding willen aanbieden. Er zijn namelijk geen naschoolse activiteiten in Liberia en veel kinderen hebben hulp

Ik kijk naar elke bewoner persoonlijk om te zien wat hun wensen en interesses zijn en moet soms heel creatief uit de hoek komen om iets te vinden wat bij hen past

nodig bij schoolse taken. De ouders kunnen immers vaak niet helpen met huiswerk. En zo blijf ik constant in beweging met mensen. Dat is de grote constante in mijn leven”, lacht Lizzie bij wijze van afscheid. Haar telefoon gaat over en na een laatste zwaai, sluiten we af. **db**

PSYCHIATRISCH VERZORGINGSTEHUIS DE LIEREMAN

OUD-TURNHOUT

- PVT De Liereman behoort tot Zorggroep Multiversum, maar is gelegen op een rustige campus in Oud-Turnhout.
- PVT De Liereman biedt een warme thuis aan mensen met een blijvende psychische kwetsbaarheid.
- De Liereman bestaat uit twee wooneenheden: De Luit, voor mensen met een zekere graad van zelfstandigheid, maar met een nood aan een gestructureerde en veilige omgeving, De Lier, voor mensen met een hogere graad van zelfstandigheid die gestimuleerd worden om de regie over hun eigen leven zoveel mogelijk zelf in handen te nemen.
- Bewoners worden aangespoord om hun leven zoveel mogelijk zelf in te richten. In de praktijk betekent dit een voortdurende evenwichtsoefening tussen de bewoners autonoom laten functioneren en hen begeleiden.

TEUN, HET BRUINE GANSJE

“Hoe klein kinderen ook zijn, je kan ze altijd iets bijbrengen”, weet Katleen Herregodts. Sinds 1979 werkt ze als kinderverzorgster bij kinderdagverblijf het Zwalmnestje in Brakel. “Baby’s leren hier zitten, zetten hun eerste stapjes en houden voor het eerst een kleurpotlood vast. Met de peuters van groep De Bijtjes, die ik sinds 3 jaar begeleid, kan al iets meer. Ik bedenk eenvoudige turnoefeningen, we dansen, verven of sorteren voorwerpen volgens kleur en grootte. Daarmee oefenen we ook de fijne motoriek. Af en toe las ik een rustig moment in om voor te lezen, momenteel uit het boek ‘Teun’, over een bruin gansje. Na een paar dagen zijn de kinderen helemaal mee met het verloop van het verhaal. Ik hou van de gezonde drukte en vriendschap van de kindjes. En wanneer het even te vermoeiend wordt, is er altijd wel een toffe collega om eventjes in te springen.” **db**

GESPOT

📷 Sophie Callewaert | 📄 Veerle Frissen

Ca. 200 mensen per jaar starten een euthanasieaanvraag als gevolg van een ernstige psychiatrische diagnose. Reakiro ontvangt momenteel al ongeveer een kwart van deze mensen. Mensen komen bij ons terecht na doorverwijzing van een huisarts of een andere zorgverlener, of ze nemen zelf contact op. Voorlopig werken we op afspraak wegens het coronavirus, maar het is de bedoeling dat we een open huis worden. In huis worden geen euthanasievragen uitgeklaard, wel wordt samen met de 'gasten' geëxploreerd of er naast de wens om te sterven niet ook nog mogelijkheden te vinden zijn om het leven draaglijker te maken. Ook naasten die vragen hebben of zorgverleners die meer willen weten over de procedure, zijn hier welkom.

Een huis zoals Reakiro is uniek in België. We integreren 4 pijlers in het project: de herstelvisie, de presentiebenadering, de existentiële pijler en de palliatieve benadering. De rode draad doorheen de 4 benaderingen is het open, onbevangen beluisteren van het verhaal van de ander en het oprecht aansluiten bij zijn of haar noden. Vergelijk het met de onbevooroordeelde nieuwsgierigheid van een kind. Via een tweesporenbeleid streven we naar een grondige uitklaring van de euthanasieaanvraag én zoeken we herstelgericht naar wat er nog aan levenshoop aanwezig is, hoe klein ook. Op die manier hopen we dat iemand aan het eind van de rit echt een balans kan opmaken en van daaruit of

► Reakiro is een inloophuis in Leuven voor iedereen die vragen heeft rond euthanasie bij langdurig psychisch lijden. Reakiro is een pilotproject, een samenwerkingsverband tussen het universitair psychiatrisch centrum KU Leuven, de organisatie Broeders van Liefde, 2 projecten voor beschut wonen (Walden en De Hulster) en de KU Leuven voor onderzoek. Ann Callebert is psycholoog en ervaringsdeskundige, Luc Bemelmans is coördinator. Vanuit de organisatie Broeders van Liefde is de hoop uitgesproken om op termijn eventueel andere huizen te openen in Vlaanderen.

Meer informatie op: www.reakiro.be

Herstel

Kristof Vadino

bewust kiest om het leven een nieuwe kans te geven of even bewust beslist om met de euthanasie door te gaan. Veel mensen met zware psychiatrische problemen worstelen met diepmenselijke vragen rond de zin van het leven en wat hun betekenis is in de maatschappij. Wanneer ze zich meten met andere mensen, lijken ze te falen. Ze hebben geen goede vriendenkring, geen gezin of werk... Ook zijn er mensen die al veel verlieservaringen hebben gekend. Ze vragen zich af wat het leven hen nog kan bieden. Individuele

gesprekken met een medewerker of groepen waar mensen met lotgenoten kunnen spreken, kunnen soms een antwoord aanreiken. Velen kunnen immers niet praten over het feit dat ze lijden en nadenken over de dood, soms zelfs niet met hun eigen hulpverleners. Een lotgenoot heeft daarentegen vaak al genoeg aan 2 zinnen om het te begrijpen. Dat is een grote opluchting en werkt zeer krachtig. Door eigen ervaringen uit te wisselen, kunnen lotgenoten elkaar veel bieden. Voor sommige gasten voelt Reakiro als 'thuiskomen'. We hebben het dan ook ingericht als een thuis. Een gast vertelde na een herstelwerkgroep: 'Ik heb geen zin om naar huis te gaan, ik voel me hier thuis. Maar ik moet hé, en alles zal hetzelfde zijn wanneer ik weer thuis ben.' Zo dubbel is het. **db**

DOSSIER

bereikbaarheid

HOE BEREIKBAAR BEN JIJ?

Sinds de doorbraak van de smartphone in pakweg de jaren '10 van deze eeuw, zijn we steeds bereikbaarder geworden en dat via alle mogelijke kanalen. De coronacrisis zorgde er bovendien voor dat de grens tussen werk en privé soms uit balans raakte. We maakten kennis met preteaching, Zoomvergaderingen en online therapiesessies. Dichtbij polste bij enkele collega's hoe zij overleven in de online jungle en ging via een bevraging na hoe bereikbaar de medewerkers van Broeders van Liefde zijn op en naast het werk.

Theo Compernelle, neuropsychiater en auteur van het boek 'Ontketen je brein' stelt dat voortdurende bereikbaarheid in onze digitale wereld een groot effect heeft op ons brein en onze mentale toestand. Ontdek op welke manier in de volgende 5 tegenstellingen.

REFLECTIE VERSUS REFLEX

Volgens Compernelle is ons brein slechts in staat om 1 taak tegelijkertijd af te handelen en is multitasking een hardnekkige mythe. In plaats van te multitasken wisselen we in realiteit voortdurend van taak. Dat gaat ten koste van ons reflecterende brein en laat ons amper toe om ons diep te concentreren op 1 specifieke taak. Wanneer we tussendoor een telefoontje of mail beantwoorden of een collega helpen met een vraag, lijkt dit misschien alsof we heel productief bezig zijn, maar zijn we dat in feite niet. Voor deze tussendoortjes gebruiken we immers ons reflexbrein, dat haaks staat op ons reflecterende brein. Dit geldt nog meer voor 'digital natives' die opgegroeid zijn met technologie en gewoon zijn aan een leven online vol met prikkels. Denk maar aan tieners die vergroeid lijken met hun smartphone. Reflectie en diep nadenken vergen veel van ons brein. Wanneer we voortdurend online zijn, wordt enkel ons reflexbrein geprikkeld.

PAPIER VERSUS SCHERM

Wat voor jonge mensen geldt, is evengoed van belang voor volwassenen. Wanneer we iets willen leren en onthouden, gebeurt dat best grondig en dus offline. Het gesprokkelde lezen op een computer of smartphone hoort er niet bij. Lezen op papier is beter dan van een scherm omdat we dan analyseren, synthetiseren, associëren en creatief denken. Hetzelfde principe werkt wanneer we notities maken op papier. Het schrijven leidt tot een beter begrip en betere memorisatie.

WERK VERSUS PRIVÉ

Voor de mobiele telefoon was er niet veel nodig om de grens tussen werk en privé te scheiden. Nu wordt die grens steeds dunner. Theo Compennolle stelt dat de vraag daarmee niet is of het schakelen tussen werk en privé goed of slecht is, maar eerder of je het onder controle hebt of het je laat overkomen. Was het een bewuste beslissing of ben je erin verzeild geraakt zonder het echt te willen?

SNELHEID VERSUS EFFICIËNTIE

Soms is de informatie die op ons afkomt, ongevraagd. Het probleem met voortdurend online zijn, is dat er overbelasting ontstaat. Het creëert achtergrondstress die ons werk ondermijnt, ons minder creatief maakt en mentaal uitput. Volgens Theo Compennolle is het bijvoorbeeld heel ongezond om van medewerkers te verwachten dat ze zo snel mogelijk hun e-mails beantwoorden. Niet enkel omdat er tijd nodig is om na te denken over de inhoud en het bijbehorende antwoord en men het dus best even laat rusten, maar ook omdat we door elke inkomende e-mail onderbroken worden in een taak waaraan we geconcentreerd aan het werken zijn. De cijfers liegen er niet om. De hele dag onze inbox laten openstaan, maakt ons 4x minder efficiënt.

MENTALE BEREIKBAARHEID VERSUS BEWUSTE PAUZES

Hyperverbonden mensen nemen onvoldoende breinpauses. Ze zijn ook tijdens hun koffiepauze, lunch, op het toilet, tijdens een vergadering, onderweg naar huis en/of tijdens het spelen met de kinderen nog steeds bezig met hun telefoon, tablet of laptop. Ze blijven onafgebroken mentaal bereikbaar, wat tot chronische stress leidt. Gun je hersenen ook een pauze, zodat ze alle binnenkomende informatie goed kunnen verwerken. Werknemers zijn gelukkiger als ze ervoor kunnen kiezen om op bepaalde momenten van de dag ongestoord te kunnen werken en op andere momenten bewust contact kunnen zoeken met collega's voor een informele babbel of een verzoek. Op die manier neemt ons brein een pauze. Managementprofessor Frederik Anseel houdt vast aan het idee van werkplekken waar collega's elkaar kunnen ontmoeten en face to face samenwerken, ook in coronatijden. Technologie kan immers nooit het echte menselijke contact vervangen.

Maar liefst 1193 mensen vulden de enquête in over (digitale) bereikbaarheid. We vroegen aan jullie welke collega een goede werk-privébalans heeft en kwamen uit bij Michael en Liesbeth. Ze deden voor Dichtbij uit de doeken hoe zij de balans in de juiste schaal houden.

Alles draait om goede communicatie

WIE IS? LIESBETH KEMP

- ▶ Liesbeth (41) woont met haar man in Aalst, samen met haar 3 kinderen en 3 pluskinderen.
- ▶ Ze is afdelingshoofd van de nachtdienst in PC Dr. Guislain.
- ▶ Liesbeth houdt van fietsen, wandelen, tuinieren en tijd doorbrengen met haar gezin.

“Als afdelingshoofd zorg ik voor de coördinatie en de planning van de werkroosters, het verlof en de opleidingen van 40 medewerkers in de vaste nachtdienst. Ik ben hun eerste aanspreekpunt en vind het dan ook zeer belangrijk om altijd bereikbaar te zijn, ook na mijn werkuren. Mijn werkmails komen toe op mijn smartphone, zo kan ik ze gemakkelijk raadplegen en problemen snel opvolgen. Die (digitale) bereikbaarheid hoort een beetje bij de job, ik heb er geen problemen mee. In mijn vakantie zal ik zelfs verkiezen mijn mails een beetje op te volgen, zodat ik up to date blijf.”

PRIORITEREN

“Om een gezonde werk-privébalans te houden, stel ik wel prioriteiten. Als ik na de werkuren een mailtje krijg en het probleem is niet hoogdringend, dan zal ik dit oplossen wanneer mijn kinderen bijvoorbeeld in bed liggen. Dringende zaken, zoals iemand die last minute ziek valt, neem ik natuurlijk meteen op. Ik communiceer dan ook duidelijk naar mijn gezin dat ik iets moet oplossen en ook mijn team hou ik op de

hoogte: welke problemen zijn al van de baan, wat moet ik nog doen, ... Het geeft mij rust dat iedereen duidelijk weet waar ik mee bezig ben.”

TRANSPARANT

“Naast prioriteren, hecht ik ook veel belang aan open communicatie. Zo hangt mijn werkschema op in huis en kan mijn team in Dropbox mijn agenda raadplegen. Als ik dan even niet antwoord, weten ze dat dit is omdat ik in vergadering ben, verlof heb, of omdat ik slaap na een nachtdienst. Ik heb daarnaast duidelijke afspraken met mijn team: verlofaanvragen sturen ze via mail, bij ziekte sturen ze mij een sms of bellen ze me op. Zo behoud ik het overzicht. Ik heb liever niet dat ze me contacteren via Messenger of WhatsApp, dat zijn eerder kanalen voor mijn man en kinderen. Voor hen ben ik natuurlijk ook altijd bereikbaar. Als het dringend is, zal ik aan mijn gezin prioriteit verlenen. Dat is het fijne aan mijn team: zij kunnen op mij rekenen, maar ik ook op hen. Wanneer ik niet beschikbaar ben, staan zij voor mij klaar om zaken over te nemen.”

Om een gezonde werk-privébalans te houden, stel ik prioriteiten

Elke dag is weekend

“Ik werk om te leven, ik leef niet om te werken”, steekt Michael van wal aan de telefoon. “Het klinkt misschien cliché, maar volgens mij is dat het geheim van een goede werk-privébalans. Voor mij is het elke dag weekend, met het enige verschil dat je op een weekdag ook 8 uur moet werken. Dit betekent dat ik niet snel een sociale activiteit na de werkuren zal afzeggen, enkel en alleen omdat ik de volgende dag moet werken of omdat ik een drukke dag gehad heb. Ik kan net mijn batterijen opladen door gezellig iets te gaan eten of drinken of eens af te spreken met vrienden. Al ga ik niet over mijn eigen grenzen. Als ik echt heel moe ben, dan kies ik ervoor om thuis te blijven en vroeg te slapen, maar dat is meer omdat ik zorg wil dragen voor mijn fysieke en mentale gezondheid.”

PASSIE

Of hij het werk makkelijk kan loslaten? “Absoluut. In zeldzame gevallen neem ik eens een probleem met een cliënt mee naar huis, maar ik ga daar zeker geen uur over tobben. Ik zou eerder even probleemgericht nadenken, om het dan te laten rusten. Ik heb ook een hele grote passie naast het werk: muziek. Dat zorgt automatisch voor een goede

balans. Ik ben er in mijn privéleven zoveel mee bezig dat er weinig tijd overblijft om dan ook nog eens met het werk bezig te zijn.” *(lacht)*

ONLINE

“Door corona kan ik niet op festivals spelen, maar gelukkig zijn er online veel mogelijkheden om live sets uit te zenden. Op dat vlak komt het digitale zeker van pas. In een werkgerelateerde context heb ik wel bepaalde regels omtrent digitale bereikbaarheid: als cliënten mij toevoegen op Facebook zal ik dat altijd weigeren. Ik heb bovendien mijn privacyinstellingen aangepast zodat ze mij minder makkelijk kunnen vinden. Wanneer ik cliënten tegenkom in het echte leven, sla ik natuurlijk wel een babbeltje, maar ik heb er geen nood aan dat ze online alles over mijn privéleven kunnen volgen. Ook werkmails komen niet toe op mijn gsm: als ik dan na de uren iets zou zien passeren over een cliënt, zou het me alleen maar stress bezorgen, terwijl ik er op dat moment weinig aan kan doen. Maar op mijn werk verwachten ze ook niet dat ik na de uren of in mijn verlofperiode bereikbaar ben. Integendeel, ze waken er net over dat we een gezonde balans houden.”

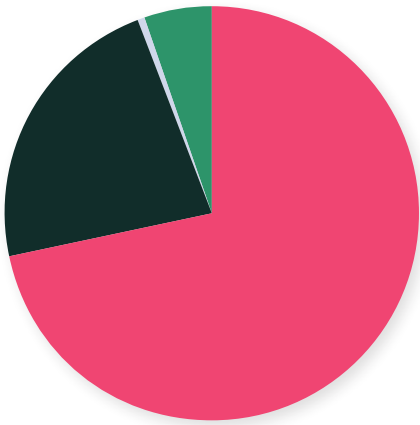
Ik heb een grote passie naast het werk, dat zorgt automatisch voor een goede balans

WIE IS?

MICHAEL TWUMBERINA

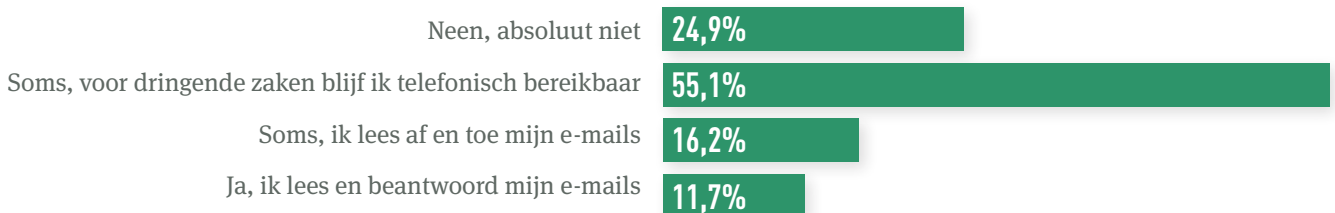
- ▶ Michael (30) is verpleegkundige in Multiversum op de afdeling Cadenza3. Daar werkt hij met cliënten met een verslaving gecombineerd met een persoonlijkheidsstoornis.
- ▶ Hij woont samen met zijn vriendin in Boechout en heeft een grote passie voor muziek (dj).
- ▶ Michael voetbalt met een collega en is een grote Lierse fan.

HOE BEREIKBAAR BEN JE GEDURENDE EEN GEMIDDELDE WERKDAG?

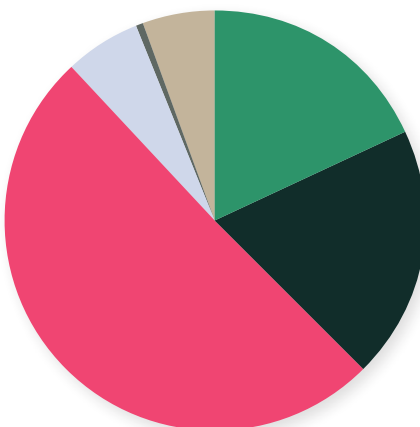
- ★ 71,7% Ik ben altijd aanspreekbaar.
- ★ 22,4% Af en toe vraag ik om niet gestoord te worden.
- ★ 0,5% Af en toe stel ik mijn e-mail assistent in op 'bezet'.
- ★ 5,2% Ik wil niet gestoord worden tijdens de pauzes.

BEN JIJ BEREIKBAAR TIJDENS JE VERLOFFERIODE?

TIPS OP VAKANTIE

- ✗ Kies hoe bereikbaar je wil zijn op vakantie. Communiceer en stem de verwachtingen af met je werk- en privé-omgeving.
- ✗ Installeer een duidelijke out of office, activeer hem enkele dagen voor je vakantie en laat hem eindigen na je eerste werkdag. Stel een voicemail in.
- ✗ Plan je eerste werkdag na je verlof als 'bijbeendag'.
- ✗ Geniet van je vakantie. Als je toch mails bijhoudt, verwerk enkel de meest relevante.

HOE VAAK BEANTWOORD JE E-MAILS GEDURENDE EEN GEMIDDELDE WERKDAG?

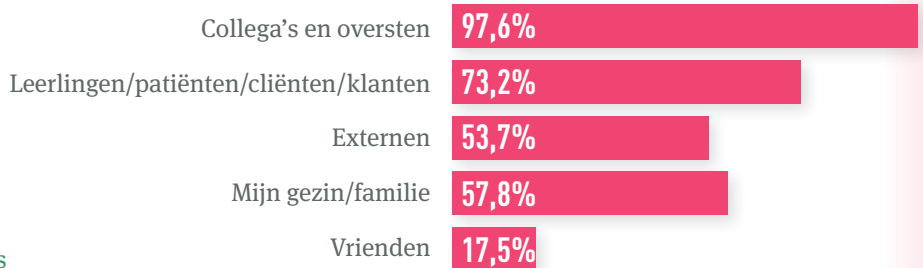
- ★ 18,2% Ik beantwoord mijn e-mails binnen het uur.
- ★ 19,6% Ik verkiep een vast tijdstip doorheen de dag waarop ik mijn e-mails verwerk.
- ★ 50,7% Ik geef dringende e-mails voorrang, de rest beantwoord ik op een ander moment.
- ★ 5,8% Er gaan soms dagen voorbij voor ik antwoord.
- ★ 0,8% Ik las 1 keer per week een e-mailvrije dag in.
- ★ 5,3% Ik ontvang zeer weinig e-mails.

WEETJES

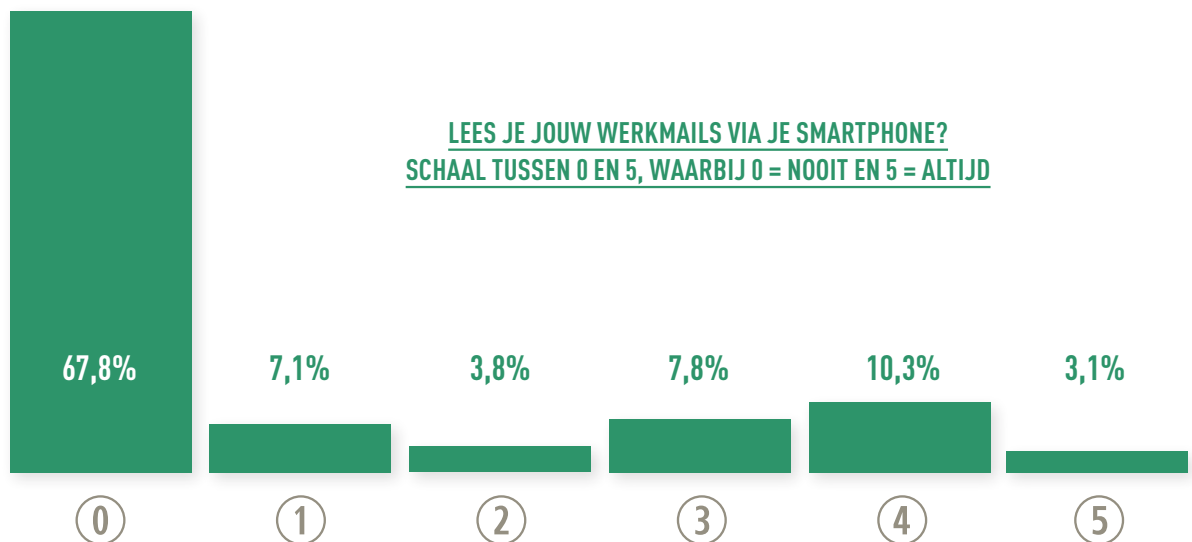
- ✗ Alleen al het zien van een melding op onze smartphone, zonder erop te reageren, heeft een negatieve invloed op onze concentratie, creativiteit en probleemoplossend vermogen.
- ✗ Een onderzoek onder 2 miljoen e-mailgebruikers wees uit dat mails gemiddeld binnen de 2 minuten beantwoord worden. Ondertussen zijn we het allen gewend om onze mail heel snel beantwoord te weten. De reactietijd is erg kort, snelle technologie zorgt voor een andere, snellere manier van communiceren, waardoor we minder over onze reacties nadenken.

Bron: Tanya Goodin: Off. Verbeter je leven met een digitale detox.

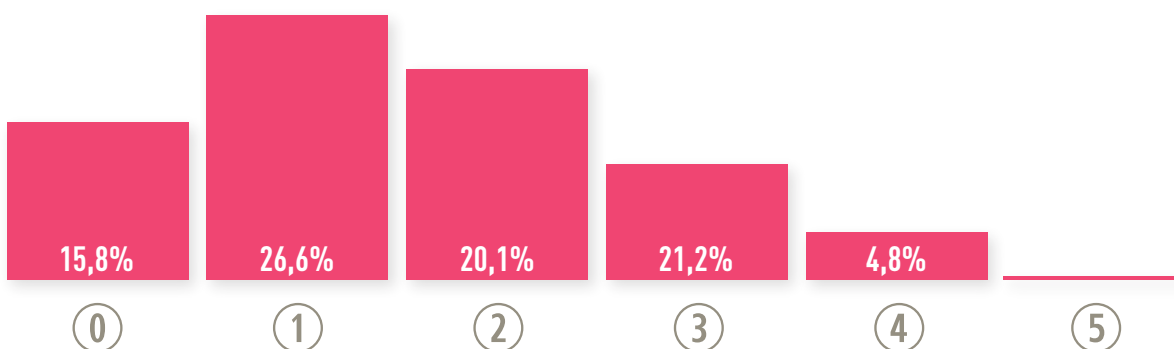
GEDURENDE DE WERKDAG BEN IK ALTIJD BEREIKBAAR VOOR...

LEES JE JOUW WERKMAILS VIA JE SMARTPHONE? SCHAAL TUSSEN 0 EN 5, WAARBIJ 0 = NOOIT EN 5 = ALTIJD

HOE MAKKELIJK KAN JE HET WERK AFSLUITEN NA EEN WERKDAG? SCHAAL TUSSEN 0 EN 5, WAARBIJ 0 = ZEER MAKKELIJK EN 5 = ZEER MOEILIK

Vanessa Verheyen

zorgcoördinator en schoolpsychologe
op Vrije Basisschool Maria Middelaars
in Sint-Job-In-'t-Goor

Welkom. Je mag zijn wie je bent

Wat wou je later worden toen je kind was? Al van kleins af speelde ik thuis 'de juf'.

Welk moment op je werk zal je altijd bijblijven? Het pensioen van mijn allereerste directeur. Hij tilde iedereen op en deed hen op hun eigen manier schitteren.

Hoe denk je dat je collega's je ervaren? Ik krijg wel eens te horen dat ik een betrokken, zorgzame collega ben.

Welke eigenschap zie je liever niet bij collega's? Ik erger me wanneer iemand luidkeels laat horen wat zijn of haar mening is en die opdringt aan anderen.

Bij welke collega sta je in het krijt? Bij een hele groep collega's. Ze waren er écht tijdens een moeilijke periode in mijn leven. Mede dankzij de daadkracht en steun van die collega's ben ik er zoveel sterker uitgekomen.

Wat beschouw je zelf als je grootste prestatie? Werkende mama zijn.

Als je iets aan je werkomgeving zou willen veranderen, wat zou dat dan zijn? Meer ICT-middelen zouden het leerproces van veel kinderen verder kunnen stimuleren.

Welke boodschap zou je willen geven aan de leerlingen? Welkom. Je mag zijn wie je bent en uitgroeien tot wie je worden wil. Wij zullen je daar zo goed mogelijk in begeleiden en ondersteunen.

Wat is de grootste troef van jouw school? Zorg op maat voor élk kind is bij ons echt teamwerk. Daar ben ik heel trots op.

Wat vind jij typisch voor Broeders van Liefde? Omarmd en onvoorwaardelijk groeikansen blijven geven, wie je ook bent.

Van welke gewoonte wil je het liefst af? Te veel thee en koffie drinken. Al wil ik absoluut niet af van de gewoonte om mijn werkdag te starten met een koffie en een babbel in de leraarskamer.

Wanneer ga je tevreden naar huis? Wanneer ik erin geslaagd ben om iemand vooruit te helpen in een groeiproces.

Wat is het grootste compliment dat je ooit kreeg? Dat ik mensen inspireer door hoe ik in het leven sta, naar de dingen kijk en ze aanpak.

Wat is geluk voor jou? Het is samenzijn met de mensen die ik graag heb en ten volle kunnen genieten van die momenten. Hoe meer ik dat gevoel met anderen kan delen, hoe gelukkiger ik ben.

Hoe voelt liefde aan? Fijn, maar niet altijd makkelijk. Liefde houdt in dat je ten volle gaat voor iets of iemand. Dat vraagt heel wat investering. Je bereikt bergtoppen, maar soms ga je door een dal om daarna weer op te klimmen naar de volgende bergtop.

Wat is je dierbaarste bezit? Mijn gezin.

Waar word je verdrietig van? Egoïsme. Het raakt me diep wanneer mensen hun eigen geluk vooropstellen zonder rekening te houden met de impact van hun gedrag op anderen.

Hoe kom je in deze coronatijden tot rust? Door de coronacrisis vielen heel wat 'verplichtingen' weg. We deden met het voltallige gezin veel meer samen en met meer rust.

Welk lied zet je op als je troost zoekt? 'Everybody Hurts' van R.E.M.

Welke persoon bewonder je het meest en waarom? Ongetwijfeld mijn 'moemoe'. Ze was een warme en sterke vrouw, een echte 'moeder familias'.

Als je je leven mocht overdoen, wat zou je dan veranderen? Ik ben op 26-jarige leeftijd getrouwd en mama geworden. Bewuste keuzes toen. Toch zeg ik nu tegen jongere collega's dat ze nog tijd genoeg hebben. Mijn tweede zoontje kreeg ik pas toen ik 34 was en anders in het leven stond.

Wat heeft de coronacrisis jou geleerd? Dat we heel kwetsbare wezens zijn die afhankelijk zijn van elkaar. Deze crisis kunnen we alleen maar aanpakken door het samen te doen.

Waar droom je nog van? Gelukkig en gezond oud te mogen worden, samen met mijn partner.

Hoe wil je herinnerd worden? Als een sterke vrouw met het hart op de juiste plaats en een positieve mindset. Iemand die haar doel voor ogen houdt, maar daarbij ook steeds rekening houdt met de andere. En als een liefdevolle mama en partner.

A woman with short brown hair stands in the center of the frame. She is wearing a light blue denim jacket over a black top with a yellow and green floral pattern, dark grey trousers, and white sneakers. The background is a wall covered in colorful graffiti, including a cartoon character on the right and a runner on the left. Green plants are visible above the wall. The ground is paved with grey bricks.

Ik ga tevreden naar
huis wanneer ik
erin geslaagd ben
om iemand vooruit
te helpen in een
groeiproces

ZOEKERTJES

JACOB PLAATSTE DIT ZOEKERTJE

GROTE PLANT GEZOCHT...

Om de winterbar van Zevenhuizen in Ebergiste in Vurste te versieren. Er is nog een leuk plekje vacant! Wie heeft er een grote (kunst)plant te geef of te koop voor een klein prijsje? Stuur een mailtje naar zevenhuizen@ebergiste.broedersvanliefde.be.

VEERLE PLAATSTE DIT ZOEKERTJE

GEZOCHT: ZOEKERTJES

Zoek jij iets groots of iets kleins? Een voorwerp, een gunst of een helpende hand? Zoek je al lang en zonder resultaat? Misschien kan Dichtbij je wel helpen! Aarzel niet en stuur jouw zoekertje naar veerle.frissen@broedersvanliefde.be.

EEN PIANIST
OM EEN LIEDJE IN TE SPELEN

KNUTSELMATERIAAL

INSPIRERENDE
GEDICHTEN

EEN NAAIMACHINE

IK ZOEK...

EEN KEYBOARD

POSTZEGELS

ANDERSTALIGE
PRENTENBOEKEN

EEN VRIJWILLIGER DIE KENNIS
HEEFT VAN KINDERGRIME

EEN CASSETTESPELER

VERKLEEDKLAREN

Br. Fernand Schepkens

°1935 †2020

Fernand, Jozef en Antoine, de drie zonen van de familie Schepkens uit Leopoldsburg, traden één voor één in als Broeder van Liefde. Fernand deed dat in 1955 na zijn studies aan de normaalschool in Zwijnaarde. Hij zou een eigen traject afleggen als opvoeder in verschillende scholen en instituten om uiteindelijk in 1966 een vaste waarde te worden in het Koninklijk Instituut Woluwe waar hij 22 jaar lang afdelingshoofd was voor de dove- en slechthorende studenten. In zijn vrije tijd was hij een verwoed historicus, zijn grote hobby was het napluizen van registers en stambomen.

In 1988 verhuisde br. Fernand naar het Guislaininstituut te Gent waar hij verantwoordelijke werd van het internaat in de school voor verpleegkunde, tot hij twee jaar later naar geboorteplek Leopoldsburg kon terugkeren en er het toezicht kreeg over de nieuwe projecten van begeleid wonen in Lummen vanuit OC Sint-Ferdinand. Zijn imposante figuur straalde een spontaan gezag uit en met een kwinkslag wist hij steeds mensen voor zich te winnen. In 2009 verhuisde br. Fernand naar het klooster van Lummen om te genieten van een rustig pensioen.

Broeder Fernand was een gezellige medebroeder en met zijn speciale humor wist hij leven te brengen in de gemeenschap. Hij schrok er niet voor terug zijn mening te uiten, maar altijd met respect voor de anderen. Broeder Fernand overleed na een kort verblijf in klooster-rusthuis Sint-Jan in Zelzate op Onze-Lieve-Vrouw Hemelvaart.

Broeder Fernand Schepkens overleed op 15 augustus 2020.

Merho (Rob Merhotteijn)

“GEEF MIJN BELASTINGGELD AAN DE ZORG- EN CULTUURSECTOR”

De Kiekeboes, wie kent ze niet. Maar wist je ook dat de allereerste publicatie van Rob Merhotteijn (beter bekend als Merho) er eentje was in een blad van de congregatie Broeders van Liefde? Nu, zoveel jaar later, blikt hij in Dichtbij terug op zijn kinderdroom, de jeugd van tegenwoordig, het geheim van een goed huwelijk en bijna 50 jaar geestelijk vaderschap: “Nu ik 70+ ben, wil ik graag wat afbouwen. Maar ik heb het moeilijk om De Kiekeboes los te laten.”

Er verschijnt een melding op de computer: Merho zit in de wachtruimte. Ik keek ernaar uit hem in levende lijve te ontmoeten, maar de tweede golf van corona gooide roet in het eten. Twee dagen voor onze afspraak kondigde de veiligheidsraad extra maatregelen aan. Antwerpen, de zwaarst getroffen regio in België en thuisbasis van Merho, ging in lockdown. We grijpen dus terug naar Zoom, maar Merho lijkt daar weinig problemen mee te hebben. “Vooruitgang en technologie hebben mij nooit afgeschrikt. Gedurende mijn carrière is een groot deel van mijn werkproces gedigitaliseerd. Het heeft de kwaliteit van De Kiekeboes enkel verbeterd, dus hoe kan ik er dan tegen zijn?”

dichtbij: Je hebt al een lange carrière achter de rug. Was striptekenaar worden altijd je droom?

Merho: “Als kleine jongen verkondigde ik aan iedereen dat ik striptekenaar ging worden. De meeste mensen in mijn omgeving lachten dit weg, maar er was één persoon die er altijd in geloofde: broeder Jaak Meylaers. Hij was mijn wiskundeleerkracht in het college Sint-Eduardus in Merksem, een school van de Broeders van Liefde. Hij kon prachtig tekenen, ik heb in mijn huis zelfs nog een illustratie van hem liggen. Maar als broeder had hij andere verplichtingen en tekenen is nooit meer geworden dan een hobby. Maar die gedeelde passie was wel het fundament van onze vriendschap en hij heeft mijn droom altijd gesteund. Zo heeft hij de publicatie van mijn eerste stripje Zoz en Zef geregeld, in het blad ‘jong Caritas’ van de congregatie Broeders van Liefde. Na mijn schoolcarrière ben ik hem wat uit het oog verloren, tot ik enkele jaren geleden ontdekte dat hij niet zo ver woonde van waar ik op dat moment leefde. We begonnen elkaar terug op te zoeken, tot hij door een val moest verhuizen naar Zelzate, een stuk verder uit de buurt. Ik nam me vaak voor daar eens langs te gaan, maar er kwam telkens

iets tussen. Plots kreeg ik het nieuws dat hij was overleden (*broeder Jaak Meylaers overleed in 2019 op 98-jarige leeftijd, n.v.d.r.*). Ik heb geen afscheid kunnen nemen, dat vind ik nog steeds heel spijtig.”

Vlees en bloed

dichtbij: Zoz en Zef was je eerste publicatie, maar ‘De Kiekeboes’ zorgden voor je grote doorbraak. Na meer dan 4 decennia geestelijk vaderschap, raak je hen niet beu?

Merho: “Zoals ik het zie, heb ik van mijn hobby mijn beroep gemaakt. Er zijn natuurlijk momenten waar ik het wel even gehad heb met De Kiekeboes, maar die duren nooit lang. Het kan frustrerend zijn als je weken met een scenario in je hoofd zit, en je het niet goed krijgt. Dat kan me echt wakker houden. Maar de euforie wanneer het allemaal op zijn plaats valt, overstemt alles. Ik probeer het voor mezelf wel steeds vernieuwend en uitdagend te houden, bijvoorbeeld door de actualiteit te betrekken of nieuwe nevenkarakters te verzinnen. Ik heb me met De Kiekeboes nooit verveeld. Ze hebben ook een lange weg afgelegd. De hele reeks is ontstaan uit een pop met een kaal hoofd en een grote snor, die ik ontworpen heb voor het poppentheater van mijn broer. Stapsgewijs kwam de hele familie Kiekeboe tot leven en tot op vandaag zijn ze een heel belangrijk deel van mezelf. Ik steek veel van mijn eigen persoonlijkheid in de personages. Vrienden vertellen me wel eens hoeveel ik lijk op Marcel Kiekeboe.”

dichtbij: Je ziet de stripfiguren dus een beetje als echte mensen...

Merho: “Absoluut. Voor mij zijn

de personages mensen van vlees en bloed, met hun eigen willetje, gedachten en dromen. Als ik aan een strip werk, kruip ik ook echt in de huid van het karakter, zoals een acteur in een rol. Ik ken de personages door en door. Nu ik 70+ ben, heb ik beslist een beetje af te bouwen, maar ik heb het moeilijk om de regie uit handen te geven. Ik werk samen met scenaristen en andere tekenaars, maar ik betrap me erop dat ik soms denk: ‘Dat zou Fanny nooit zeggen.’ Dan moet ik haar conversatie herschrijven naar haar manier van praten. Het is moeilijk om De Kiekeboes los te laten. Ik heb in het verleden overwogen om de reeks stop te zetten, wanneer ik er niet meer ben. Maar daar ben ik op teruggekomen. Ze hebben nog te veel te vertellen.”

Preutsheid

dichtbij: Fanny blijft voor eeuwig jong. Hoe denk je over de jeugd van tegenwoordig?

Merho: “De Kiekeboes zijn geboren in een ander tijdperk, dat valt op als je terugkijkt naar de oudere albums. Fanny blijft inderdaad eeuwig jong, maar dat betekent niet dat ze als persoon niet groeit of evolueert. Ze is oorspronkelijk een kind van de jaren ’70. In het begin van de reeks fladdert ze van de ene jongen naar de andere, heel typisch voor die tijdsgeslacht en de seksuele revolutie. Alles kon en alles mocht. De jeugd van tegenwoordig wil meer settelen. Het huisje-boompje-beestje-gevoel is zeer hard aanwezig. Er heerst vandaag ook een soort van preutsheid onder de mensen. Waar ik vroeger gerust een streepje naakt in de strips mocht steken, kan dat vandaag niet meer door de beugel. Wat ik wel herkenbaar

De Belgische politiek is momenteel een beschamende vertoning, en dat is voor mij nog een understatement

vind in zowel de jeugd van toen als nu, is de drang om zich te laten horen. De jeugd komt op straat om te protesteren tegen milieuvervuiling, racisme en ongelijkheid. Dat kan ik alleen maar toejuichen. De keerzijde is dat vandaag alles zo politiek correct moet zijn. Ik moet opletten met wat ik teken en schrijf of welke grapjes ik maak, zodat ik niemand tegen de borst stoot. In een van mijn recentere strips steek ik daar de draak mee. Zo gebruik ik die frustraties op een nuttige manier (*lacht*).”

dichtbij: Je bent zelf 72 jaar. Hoe sta je tegenover ouder worden?

Merho: “Ouder worden schrikt mij niet af, je kan er toch niet aan ontsnappen. Dat is volgens mij ook het mooie eraan: als je het geluk hebt ouder te mogen worden, is het een eerlijk proces. Arm of rijk, iedereen gelijk voor de wet. Ik merk wel dat ik met ouder worden meer rust gevonden heb. De drive om altijd de beste te zijn, het onderste uit de kan te halen en de druk die daarmee gepaard gaat, is verdwenen. Ik ben dankbaar dat ik gezond ben en ik hou me nog bezig met de Kiekeboes omdat ik dat leuk vind, niet omdat het moet. Dat is een hele andere manier van leven. Als er dan toch iets is dat ik vervelend vind aan ouder worden, is dat het feit dat ik niet weet hoe de maatschappij nog zal evolueren. In welke wereld zullen mijn kleinkinderen oud worden? Ik zou graag een glimp van de toekomst opvangen, vooral uit nieuwsgierigheid. Als ik kijk naar hoeveel de wereld is veranderd gedurende mijn leven... Als we vandaag 50 jaar vooruit in de tijd zouden springen, denk ik dat we ons ogen zouden uitkijken! Ik vind het heel moeilijk me voor te stellen hoe de toekomst er zal uitzien. Ik wou dat ik het wist.”

dichtbij: Heb je nog bepaalde dromen voor De Kiekeboes?

Merho: “Ik ben op zich heel trots op wat De Kiekeboes allemaal al bereikt hebben. Vroeger koesterde

Voor mij zijn De Kiekeboes mensen van vlees en bloed, met hun eigen willetje, gedachten en dromen

ik de stiekeme droom dat de strip internationaal zou doorbreken, maar die ambitie heb ik nu niet meer. De stripmarkt is door de jaren heen gekrompen, en het genre varieert ook in verschillende landen. De humor uit De Kiekeboes zou het in Frankrijk bijvoorbeeld niet goed doen. Maar als ik nog één iets zou willen verwezenlijken voor de reeks, is het een eigen televisieserie met humor die ook volwassenen aanspreekt. Een beetje zoals The Simpsons, maar dan in 3D animatie. Allerhande televisieplannen hebben ooit wel op tafel gelegen, maar het project is nooit van de grond gekomen. Ik hoop dat ik dat nog mag meemaken.”

Huwelijk

dichtbij: Jij woont in Antwerpen, een broeihaard van coronabesmettingen. Hoe ervaar jij de crisis?

Merho: “Ik ben geboren in 1948. Mijn ouders hebben zowel de eerste als de tweede wereldoorlog meegemaakt, ik geen van beide. Momenteel vechten we tegen een onzichtbare vijand, ik zie COVID-19 dan ook een beetje als een kleine wereldoorlog: de angst, de maatregelen, de onzekerheid, de vrijheidsbeperking... Maar ik ga niet klagen: ik zit lekker warm binnen met voldoende eten en drinken. Ik voel mij ook niet zo beperkt in mijn vrijheid. Ik denk dat het voor de jeugd een stuk moeilijker is. Door corona heb ik wel een hernieuwd respect voor al de mensen uit de zorg die er dag in dag uit staan om anderen te helpen. Deze crisis heeft opnieuw bewezen hoe belangrijk deze mensen zijn en ik hoop dat de overheid dat zal onthouden bij hun volgende besparingsronde. Ik leef ook mee met de artiesten van deze tijd. De cultuursector stond al onder druk en corona doet er nog een schepje

Mensen uit mijn generatie stapten in het huwelijk met het gedachtegoed 'in goede en slechte dagen'. Nu heerst eerder de ingesteldheid 'zolang het goed gaat'

bovenop. Mensen moeten hun creatieve dromen kunnen najagen, maar de politiek beschouwt cultuur teveel als een ondergeschoven kind. Terwijl cultuur in deze moeilijke tijden even noodzakelijk is als voetbal. Maar het ontbreekt de cultuursector duidelijk aan het juiste lobbywerk. Ik vind het jammer dat het zo steeds moet gaan. Ik heb het geluk dat ik als striptekeenaar goed mijn brood verdien, en ik heb geen probleem met het betalen van belastingen. Maar als het kon, zou ik graag zelf voor een deel beslissen waar mijn belastinggeld naartoe gaat: de zorg- en cultuursector. Maar zo zijn er wel nog meer zaken die ik op politiek vlak graag anders zou zien.”

dichtbij: Laten we het daar even over hebben...

Merho: “De Belgische politiek is momenteel een beschamende vertoning, en dat is voor mij nog een understatement. Zelfs in deze crisis slaagt men er niet in het partijpolitieke gekibbel te overstijgen. We missen duidelijk staatsmanschap. In een land als China zou dat niet voorkomen, kijk maar naar hoe zij gereageerd hebben op de coronacrisis. Moet er een nieuw ziekenhuis gebouwd worden? Het zal er bij wijze van spreken de volgende dag al staan. Bij ons zouden daar maanden aan overleg aan vooraf gaan. Ik zeg niet dat een totalitair regime de oplossing is natuurlijk. Ooit hoorde ik van een vriend die in China op reis was voor zaken dat hij tijdens de pauze van een meeting naar de website van Het Laatste Nieuws surfte om de voetbaluitslag te bekijken. Het hele gebouw zat plots zonder internet omdat iemand een buitenlandse nieuwssite had bezocht.

Dat willen we dus ook niet! Maar wat meer doortastendheid zou voor mij wel mogen, zeker in tijden van crisis.”

dichtbij: Zullen we de coronacrisis terugvinden in een nieuw Kiekeboe-album?

Merho: “Die vraag krijg ik de laatste tijd wel vaker. Een virus dat de wereld teistert... dat komt vaak terug in films en er is ook al veel over geschreven. Het is dus zeker geen nieuw gegeven. En een Kiekeboe-editie waar de familie in quarantaine zit, dat zou ook maar saai zijn! Ik ben dus niet van plan corona in een volgend album te verwerken. Het duurt sowieso ook 3 à 4 maanden voor een strip klaar is, en er zijn al albums gepland tot eind 2021. Het is moeilijk te voorspellen hoe de coronasituatie zich verder zal ontwikkelen. Liever haal ik mijn inspiratie uit andere actuele hangijzers, of uit situaties die ik meemaak in mijn persoonlijk leven.”

dichtbij: Een thema dat we wel mogen verwachten in je nieuwste album 'Blauwblauw' is relatieproblemen. Jij bent 46 jaar getrouwd, wat is jullie geheim?

Merho: “Elkaar accepteren zoals je bent, zowel de mooie als de minder mooie kantjes. Mensen van mijn generatie stapten in het huwelijk met het gedachtegoed 'in goede en slechte dagen'. Nu geven koppels soms te snel op. Ze stappen in een relatie met de ingesteldheid dat het blijft duren, zolang het goed gaat. Versta me niet verkeerd, ik ben niet tegen scheiden. Ik vind het schrijnend dat mensen vroeger vaak verplicht bij elkaar moesten blijven, gewoon omdat het zo hoorde en scheiden taboe was. Als je echt niet meer gelukkig bent,

moet het mogelijk zijn elkaar los te laten. Maar aan een relatie moet je blijven werken. Ik ben heel gelukkig met mijn vrouw en ik weet dat zij voor mij enkele opofferingen heeft moeten maken. In mijn hoofd ben ik namelijk altijd bezig met De Kiekeboes. Alles wat er rond mij heen gebeurt, is een potentieel scenario. Niet iedereen kan daar mee om. Bij sommige striptekeenaars betekent dat soms het einde van hun huwelijk. Maar ik heb geluk, misschien ook omdat ik mijn gezin heb kunnen betrekken bij De Kiekeboes. Mijn vrouw is namelijk jarenlang verantwoordelijk geweest voor het inkleuren van de strips, en nu ze wat afbouwt, heeft mijn dochter deze taak overgenomen. De Kiekeboes zijn een beetje onze tweede familie geworden.” **db**

WIE IS? **MERHO** (ROB MERHOTTEIJN)

- ▶ Rob (72) studeerde Toegepaste Grafiek aan het Sint-Lucasinstituut in Brussel en is een gekende striptekeenaar.
- ▶ Samen met zijn vrouw Ria woont hij in Brasschaat.
- ▶ Hij heeft een dochter Ine (43) en 2 kleinkinderen: Mette (16) en Finn (13).
- ▶ Hij houdt van fietsen, etentjes, cultuur en op reis gaan.

TOCH DICHTBIJ

EEN WERELD VAN VERSCHIL?

ACCREDITATIES IN BELGIË EN IN RWANDA

In februari 2020 – net voor de coronacrisis toesloeg – reisde Beleidsmedewerker Accreditatie Elisa Vanlerberghe samen met 6 collega's van psychiatrisch centrum Ariadne in Lede naar Rwanda. Daar draaide Elisa mee in hun partnerziekenhuis 'Caraes Butare', op de dienst Kwaliteit. Ze ontmoette er collega Michael: hij doet dagelijks hetzelfde werk als zij, maar dan wel in een psychiatrisch ziekenhuis 6500 km van haar werkplaats verwijderd. Een wereld van verschil, of toch niet?

Michael is 37 jaar en werkt als Kwaliteitscoördinator in de psychiatrische ziekenhuizen 'Caraes Butare' en 'Caraes Ndera', in Rwanda. Michael leidde Elisa en 6 andere collega's van PC Ariadne rond in het Caraes Butare ziekenhuis. "Ik was erg onder de indruk dat er in Rwanda amper 2 psychiatrische ziekenhuizen zijn", herinnert Elisa zich. "Zeker gezien de voorgeschiedenis van de genocide in 1994, waarbij heel wat Rwandese inwoners achterbleven met een posttraumatische stressstoornis. De verpleegkundigen vertelden ons dat agressie en suïcide onder de psychiatrische cliënten slechts heel beperkt aanwezig waren, dit deels omdat er in het ziekenhuis enorm ingezet wordt op detectie en preventie van suïcide. Ik kon met mijn eigen ogen zien dat cliënten enorm veel respect hadden voor de zorgmedewerkers. We werden hartelijk ontvangen op beide crisisafdelingen. Soms was de aandacht van

de cliënten die ons wilden vastnemen of een dansje wilden maken wat overweldigend, maar ik heb me op geen enkel moment ongemakkelijk gevoeld."

Sinds 2017 is het Rwandese ziekenhuis bezig met accreditatie. Dat is een kwaliteitslabel dat je van externen ontvangt, na het behalen van een hele reeks doelstellingen. "Het behalen van de vooropgestelde richtlijnen die door het Rwandese ministerie van gezondheid worden opgelegd, verloopt in het psychiatrisch ziekenhuis Caraes Butare vrij vlot", vertelt Elisa. "Er zijn 3 levels die het ziekenhuis moet behalen om te kunnen accrediteren. Momenteel zitten ze in level 1. Dat wil zeggen dat ze procedures en beleidsteksten opstellen en deze gaan toepassen in het werkveld. In Rwanda verrichten ze net zoals in België veel voorbereidend werk. Het grote verschil is echter dat ziekenhuizen in België eerst door een fase van weerstand moeten als ze met

accreditatie beginnen, waardoor het hele proces van voorbereidend werk jaren kan aanslepen. In Lede zijn we sinds 2016 bezig aan het accreditatieproces. We hopen ons label nog in 2020 te behalen."

"De Rwandese richtlijnen verschillen niet veel van de richtlijnen die de Nederlandse organisatie NIAZ (Nederlands Instituut voor Accreditatie in de Zorg) ons oplegt", gaat Elisa verder. "In Rwanda worden de procedures, net zoals in België, opgemaakt via verschillende comités en geïmplementeerd op de afdelingen van het betrokken ziekenhuis. De implementatie ervan wordt opgevolgd via interne audits. Het accreditatieproces is dus, verassend genoeg, behoorlijk gelijklopend", besluit Elisa. De organisatie van de ziekenhuizen in Rwanda is natuurlijk wel anders. "Mannen en vrouwen liggen in grote, aparte zalen en broeders en zusters zijn er sterk vertegenwoordigd. Er zijn ook minder middelen, zowel bij patiënten als bij medewerkers. Een gemiddeld inkomen per maand, zoals dat van mijn Rwandese collega Michael, varieert rond de 250 euro, waarbij 100 euro naar de huur van een huis gaat. Cliënten hervallen vaak. Een cliënt getuigde dat hij reeds vier keer was opgenomen. De grootste oorzaak voor zijn herval is 'la pauvreté'. Zijn gezin van 4 overleeft op een maandloon van 45 euro. Daarmee dienen ook de nodige medicatie, de arts en de ziekenhuiskosten betaald te worden. Op dat vlak kunnen we dan wel weer spreken van een wereld van verschil..."

De reis van Elisa (27) en 6 andere collega's van psychiatrisch centrum Ariadne in Lede naar centre psychiatrique Caraes Butare in Rwanda kadert in het partnership dat beide ziekenhuizen samen hebben via Fracarita Belgium, de Belgische NGO voor ontwikkelingssamenwerking van de Broeders van Liefde. Elisa werkt sinds twee jaar in PC Ariadne als Beleidsmedewerker Accreditatie op de Kwaliteitscel. Ze is één van de enthousiaste vrijwilligers die het partnership van PC Ariadne te Lede met CP Caraes Butare trekt.

LIEN DE DEURWAERDER

Kinesitherapeut bij psychiatrisch centrum Sint-Jan Baptist in Zelzate

Isabel De Craene, kinesitherapeut bij psychiatrisch centrum Sint-Jan Baptist in Zelzate, nomineerde haar collega-kinesitherapeut Lien De Deurwaerder. "Wegens de coronacrisis was het afgelopen jaar voor alle medewerkers een beproeving. Lien hield er echter steeds de moed en sfeer in en zocht naar fijne alternatieven. Tijdens de lockdown organiseerde ze extra oefensessies in de tuin en nam ze filmpjes op met oefeningen en dansjes", aldus Isabel.

Lien benadrukt dat het vooral een gezamenlijke inspanning was van hen beiden. "Ik vind mijn collega Isabel minstens even veerkrachtig", lacht Lien. "Alle kinesitherapie sessies werden voor enkele weken opgeschort, dus we moesten wel flexibel zijn. We oefenden met de bewoners en patiënten in de tuin en besloten om enkele filmpjes in de vorm van Tabata workouts (een intensieve intervaltraining in enkele minuten) op te nemen om ook onze collega's aan te sporen tot meer beweging tijdens de werkuren. Daar kwamen heel veel positieve reacties op. Ze waren een schot in de roos."

GEZOCHT *Beloning verzekerd!*

DE GROOTSTE BOURGONDIËR

Nomineer je collega(s) bij
 ✉ veerle.frissen@broedersvanliefde.be

Proficiat!

Joke Wens van wooneenheid De Lier uit psychiatrisch verzorgingstehuis De Liereman in Oud-Turnhout en Robbie Van Bouwel van afdeling mArquee 1 uit Zorggroep Multiversum, campus Mortsel winnen elk voor hun team een capsulemachine 'Square ID2' van The JAVA Coffee Company. Veel plezier met jullie verbindende koffie- en theemomenten!

3 PLAIDS VAN CLARYSSE

Dichtbij kan dankzij textielbedrijf Clarysse 3 lezers blij maken met een zachte plaid voor de frissere herfstavonden. Aangeraden bij een mok warme chocomelk!

Speel mee!

Stuur het antwoord op de volgende vraag + naam van je werkplek naar veerle.frissen@broedersvanliefde.be. Deelnemen kan ook via het wedstrijdformulier op www.dichtbijmagazine.be

- Welke Broeder van Liefde steunde Merho in zijn tekenambities?
- Hoe heet de lievelingscactus van Dirk Houvenaeghel?
- Hoeveel medewerkers vulden de Dichtbij-enquête in?

Niet gewonnen? Als medewerker van Broeders van Liefde kan je genieten van tal van personeelsacties. Zo kan je in het najaar bij veel pretparken terecht met een fikse korting! Meer info op onze website, ✉ www.dichtbijmagazine.be.

// NIEUW // CLARYSSE

**10%
KORTING**

Altijd al gedroomd van zachte handdoeken van Belgische makelij? Als medewerker van Broeders van Liefde kan je vanaf nu genieten van 10% korting op bad-, bed- en keukentextiel van Clarysse, een familiebedrijf uit Pittem dat is uitgegroeid tot een Europese topspeler. De korting is geldig op het hele assortiment in de webshop én in de fabriekswinkel in Pittem, vanaf een aankoopbedrag van 50 euro

Ontdek alles over deze nieuwe actie op www.dichtbijmagazine.be.

ZEB BEDRIJVENDAGEN

**20%
KORTING**

Nieuwe herfstoutfit nodig? Het zijn opnieuw bedrijvendagen bij kledingketen ZEB. Medewerkers van Broeders van Liefde genieten in het weekend van 16 t.e.m. 18 oktober van 20% korting op de hele collectie van ZEB, ZEB for Stars, PointCarré en The Fashion Store. Toon simpelweg de (digitale) voucher aan de kassa. Shop je liever online? De korting is ook geldig op de webshops van ZEB en ZEB for Stars.

Download de voucher op www.dichtbijmagazine.be.

EFTELING

**€5
KORTING**

Wist je dat de Efteling gedurende het hele jaar open blijft? Er valt altijd wel iets nieuws te ontdekken. Soms lijkt het alsof je vliegt in een van onze avontuurlijke achtbanen. Of alsof je zweeft tussen elfjes. Laat je in het najaar omverblazen door de prachtige herfstkleuren in het Sprookjesbos. En van 16 november tot 31 januari beleef je samen de warmste momenten tijdens de Winter Efteling.

Reserveer je tickets en tijdslot op: www.dichtbijmagazine.be.

OPTICA

**gratis
montuur**

Kan je deze tekst niet meer zo goed lezen zonder bril? Optica, een groep van optiekketens, biedt je als medewerker van de Broeders van Liefde het hele jaar door een gratis montuur aan uit de huiscollectie bij aankoop van een paar verdunde glazen met multicoating.

De adressen van de 3 Optica-optiekketens in Vlaanderen vind je op: www.dichtbijmagazine.be.

Optica

RENOVEREN

Van kleine sanitaire-, elektriciteits- of schrijnwerken tot grotere schilderwerken, afbraak en strippen en het leggen van isolatie. De renovatieploeg van de Antwerpse tak van vzw Weerwerk steekt graag de handen uit de mouwen. “Ons team bestaat uit een tiental mensen, waarvan 2 instructeurs en 2 meestergasten, die de werken op de werven in goede banen leiden”, vertelt Abdel Belagh. Hij werkt reeds 8 jaar als werknemer bij het maatwerkbedrijf. “Soms hebben we een opdracht die slechts 1 dag duurt. Vandaag moeten we bijvoorbeeld bouwafval van de speelplaats verwijderen. Maar het gebeurt ook dat we 1 of meerdere weken aan een project werken. Zo moeten we op deze school ook een afdak bouwen. Dat duurt natuurlijk langer en is weer iets helemaal anders. Maar dat is net het leuke aan de job: door de variatie wordt het nooit saai!”

“
*Ik hou van de variatie
in het werk, zo wordt
het nooit saai*
”